

zott *a* betűt (9—15. l.) sem szabad kivétel nélkül az illab. *a* hang jelének tartani.

Hogy melyik *o* betűt olvassuk *o*-nak, melyiket *â*-nak, és melyik *a* betűt *â*-nak, melyiket *ä*-nak, azon a legtöbb esetben el lehet vitatkozni, míg a világ világ lesz; véglegesen eldönteni nem lehet a kérdést soha. Az esetek legnagyobb részében kétféle olvasást kell megengednünk, s legfőllebb annyit mondhatunk, hogy az egyik vagy a másik olvasás ezért meg ezért valószínűbb.

SZINNYEI JÓZSEF.

Hazai irodalom.

CALEPINUS latin-magyar szótára 1585-ből. JAKUBOVICS EMIL és SÁGI ISTVÁN közreműködésével sajtó alá rendezte MELICH JÁNOS. Budapest, 1912. (Akadémia.)

DAMIÁN ISTVÁN. Adatok a magyar-román kölcsönhatáshoz. Budapest, 1912. (= NyF. 67.)

HEFTY GYULA ANDOR. A térszíni formák nevei a magyar nyelvben. Budapest, 1912. (= NyF. 66.)

JUSTUS HAJNALKA. Adatok a magyar *ny* hang történetéhez tekintettel a tővégi *n > ny* hangváltozásra. Budapest, 1911.

MÉSZÁROS GYULA. Csuvás népköltési gyűjtemény. II. k. Budapest, 1912. (Akadémia.)

PÁNYI VUKOSZAVA. Néhány *sz* hanggal bővülő *v-tő* kódexeinkben. Budapest, 1913. (Különnyomat a NyK.-ből.)

PATAKY ERZSÉBET. Az íző kódexek nyelvéről. Szeged, 1912.

THIENEMANN TIVADAR. Német és magyar nyelvújító törekvések. Budapest, 1912. (= Német Philologiai Dolgozatok. Szerk. PETZ GEDEON, BLEYER JAKAB, SCHMIDT HENRIK. I.)